

Îngerul dreptății

12 octombrie 2008

Gili Cârstea

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!”

Această declarație cutremurătoare este finalul unei cuvântări publice (Mat 23:1), în care Isus a adus acuzații grave conducerii poporului Său, așezând în spatele lor povara sângelui nevinovat vărsat de-a lungul secolelor, ca și responsabilitatea pentru viitoarea distrugere a acelei generații a poporului sfânt. Vina lor majoră? Disprețuirea și persecutarea mesagerilor trimiși cu lumină și sfat din partea lui Dumnezeu. Iată comentariul inspirat:

„O, dacă tu, popor favorizat mai presus de oricare altul, ai fi cunoscut timpul cercetării tale, și lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Am oprit îngerul dreptății, te-am chemat la pocăință, dar zadarnic. Tu n-ai lepădat doar pe slujitori, pe mesagerii delegați și pe prooroci, ci pe Sfântul lui Israel, pe Mântuitorul tău. Dacă ești nimicuit, tu singur porți răspunderea” (GC 21).

Când conducerea poporului lui Dumnezeu respinge soliile trimise din cer, și interceptează lumina ca ea să nu ajungă la popor, ea nu face decât să declare că dorește să stabilească singură destinul națiunii, că se crede îndreptățită, și se simte capabilă, să asigure stabilitatea bisericii. În această situație, ea singură este responsabilă pentru nimicire.

„Îngerul dreptății” este expresia pentru consecințele firești declanșate de acte necugetate, exprimată foarte frumos de Iona: „Cei ce se lipsesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8). Când poporul se alipește de Baal, îngerul dreptății își face datoria. Nu este drept ca îndurarea să plutească peste cei care slujesc lui Baal; ei au dreptul la libertate deplină, iar menținerea harului deasupra lor ar fi un act împotriva legii desăvârșite a libertății. Drept este ca Dumnezeu să Se retragă de acolo de unde nu este dorit, iar vidul este ocupat de forța nimicitoare a diavolului, care nu a avut simpatie pentru acest popor decât atunci când s-a lăsat târât la picioarele lui, și a colaborat la proiectele lui.

Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a blocat de multe ori, și pentru mult timp, misiunea „îngerului dreptății.” Chiar în aceste zile, cei patru îngeri ai dreptății, care în mod normal ar trebui să devasteze această lume plecată la picioarele lui Baal, sunt ținuti în frâu de mila și iubirea duioasă a lui Dumnezeu, care nu reușește să

aducă poporul Său la nuntă, spre a fi sigilați, spre a li se scrie pe frunte „pecetea” viului Dumnezeu, adică spre a fi făcuți părtași de natură divină în Marea Zi a Ispășirii pentru cei vii.

Efectul amețitor al vinului Babilonului ține încă pe membrii bisericii rămășiței într-o stare de hipnoză profundă, făcându-i incapabili să înțeleagă natura criminală a păcatului, și idealul înalt la care sunt chemați, acela de a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu.

Înaintașii noștri de acum două milenii au fost prinși în aceeași capcană, iar pentru noi este inadmisibil să cădem în ea, după ce am văzut rezultatele cumplite ale prăbușirii lor. Nici ei nu au înțeles „grozăvia peste măsură de mare a păcatului,” și efectul lui devastator asupra inimii și națiunii:

„Maiestatea cerului în lacrimi! Fiul Dumnezeului nemărginit, tulburat în duhul Său, încovoiat de groază! Scena a umplut tot cerul de uimire. Această scenă descoperă grozăvia peste măsură de mare a păcatului; arată cât de grea este sarcina, chiar și pentru Puterea nemărginită, să-l scape pe cel vinovat de consecințele călcării Legii lui Dumnezeu.”

Puterea nemărginită nu a putut să salveze națiunea lor de consecințele călcării legii lui Dumnezeu, deoarece ei nu au vrut să plece urechea nici chiar la Cel mai autorizat Mesager al cerului, solul cu o impecabilă acreditare divină. Sodoma și Gomora s-ar fi pocăit pe loc, dacă ar fi avut parte de un asemenea sol, și de asemenea acreditare divină. Urmăriți cum continuă paragraful de mai sus, aducând în discuție biserica generației noastre:

„Privind peste veacuri către ultima generație, Isus a văzut lumea prinsă într-o amăgire asemănătoare cu aceea care a dus la distrugerea Ierusalimului. Păcatul cel mare al iudeilor a fost lepădarea lui Hristos; păcatul cel mare al lumii creștine va fi respingerea Legii lui Dumnezeu, temelia guvernării Sale în cer și pe pământ. Preceptele lui Iehova vor fi disprețuite și declarate ca fiind fără valoare. Milioane de oameni în robia păcatului, robi ai lui Satana, condamnați să sufere moartea a doua, vor refuza să dea ascultare cuvintelor adevărului în ziua cercetării lor. Teribilă orbire! Ciudată rătăcire!” (GC 22).

Se crede că acest pasaj nu ne privește, fiind vorba de „lumea creștină” și nu de biserica rămășiței. Dar dacă urmărim, oricât de superficial, mișcările lumii creștine, remarcăm imediat că suflul ei actual este ecumenismul, proclamarea evangheliei cu o singură voce, iar Dumnezeu ne-a arătat din timp că aici se va ajunge:

"Papistași, protestanți și oameni lumești vor accepta o formă de evlavie fără putere, și vor vedea în această uniune o mare mișcare pentru convertirea lumii și inaugurarea mileniului mult așteptat" (GC 588).

Ce este această „formă de evlavie fără putere”?

Nu este nimic altceva decât negarea tainei evlaviei, adică „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Cu alte cuvinte, o religie opusă scopului etern al lui Dumnezeu, acela de a locui în fiecare ființă creată. O religie opusă legământului cel veșnic, adică inscripționarea legii – caracterul lui Dumnezeu – în minte și inimă. Un refuz categoric față de „chemarea înaltă, pusă în fața fiecărui suflet” (DA 161).

Când bisericile creștine proclamă la unison că evanghelia este doar îndreptățire, și declară că nunta Mielului este o altă evanghelie, și deci anatema, ele au acceptat „o formă de evlavie fără putere,” și astfel nimic nu le mai stă în cale să producă „o mare mișcare pentru convertirea lumii.”

Se află biserica rămășiței prinsă în acest efort? Priviți ce se întâmplă în toate Uniunile de Conferințe din Europa, unde asocierea cu diversele entități ale Consiliului Ecumenic Mondial este privită cu mare entuziasm, și socotită benefică pentru misiunea bisericii.

Dar mai important, observați cum, în predicarea și media adventistă, evanghelia veșnică este mutilată și făcută să se potrivească comunității de credință. Elitele noastre academice disprețuiesc descoperirea profetică ce demască această realitate crudă. Ele nu cred că poporul nostru a întors spatele lui Hristos în opera Sa din Sfânta Sfintelor, și că s-a întors la tronul părăsit de Hristos, tron de pe care Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu și otrăvește creștinismul cu faza lucrării pe care Hristos a părăsit-o [vezi detalii aici]. Ne-am întors, unul câte unul, la acel tron, fără să băgăm de seamă că Hristos nu mai este acolo, iar lumina și puterea vin dintr-o altă sursă.

Aceasta este criza în care se află omenirea. Creștinismul s-a așezat la umbra îndreptățirii, se bucură de mijlocirea lui Hristos pentru a trăi confortabil în păcat, dar disprețuiește neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. De aceea mântuirea s-a poticnit în piața de obște, și nimeni nu pare tulburat că secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți.

Zbuciumul inimii lui Hristos, din declarația finală „iată că vi se lasă casa pustie,” nu este decât durerea inimii lui Dumnezeu pentru ultima generație a bisericii Sale, incapabilă să perceapă și să aprecieze corect ultima solie de har, ultimele raze ale luminii harului descoperite în solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea.

„Îngerul dreptății,” întruchipat de omul cu călimara la brâu și colegii lui, se va dovedi ultima soluție, declanșată de respingerea categorică a adevărului prezent trimis acestui popor, și care, primit, ar fi salvat miliarde de suflete, toți copiii iubiți ai Părintelui nostru milos și sensibil.
